

13. fejezet - Könyvtári titkok

Másnap délután Ron állapota már megengedte, hogy elhagyja a gyengélkedőt. Ismét összeültek hát hármasan a klubhelyiségben, és nekiálltak megírni a kérvényt az Azkabani látogatáshoz. Nem volt könnyű dolguk. Sokat törték a fejüket, hogy valami hihető, és indokolt magyarázatot adjanak ennek a nem hétköznapi kérésnek. Végül Harry ötletét találták a legmegfelelőbbnek, mely végül is részben az igazságon alapult: Az írták, hogy Sirius Black tulajdonának tolvajára akarnak hatni, árulja el az orgazda kilétét, akinek átadta a Harry örökségéből ellopott tárgyakat. A kérvény célba juttatásához az iskola egyik megbízható baglyát vették igénybe, és még aznap elküldték a levelet a minisztériumba.

A következő hét ismét rengeteg tanulással és kutatással telt.

Az iskolai könyvtár nyilvános és archív részlegét már teljesen átfésülték, de semmi nyomot nem találtak, ami az alapítók bármilyen fennmaradt ereklyéjére utalt volna azon kívül, amit már ismertek. Griffendél Godrik kardja azóta is a Roxfort igazgatói irodájában volt, így semmiképpen nem lehet horcrux, Hugarbug Helga poharának, pedig nyoma veszett, mióta Voldemort birtokába került. Itt tehát elakadtak a kereséssel.

Végül Hermione segítségével sikerült új szemszögből megközelíteni a problémát. A megoldást a lány legújabb ötlete szolgáltatta.

Egyik délután Hermione megújult lelkesedéssel csatlakozott társaihoz a könyvtárban, és arcán fülig érő mosollyal szó nélkül elővette a pálcáját. Barátai várakozásteljesen tekintettek rá, ő pedig az egyik könyv fölött kacifántos pálcamoszdulatokat leírva kimondta a varázsigét: „*Folians forensis*”.

A könyv fölött a levegőben csillogó betűkkel egy felirat formálódott, majd miután elenyészett, a jelenség újra és újra megismétlődött. A varázslat által megjelenített betűk neveket írtak ki. Az egymás után íródó és törlődő csillámló betűk, egyszer csak ismerős nevet formáztak: *Hermione Granger*.

- Mik ezek? - A két fiú ámulattal nézte a levegőben vibráló írást, amint eltűnik és átadja helyét a következőnek. A lista addig folytatódott, amíg a lány *Finite* utasítására végleg abbamaradt.

- Ezt tegnap tanultam Madam Cvikkertől. Kissé unszolni kellett, de engedélyt kértem McGalagony tanárnőtől, és a papír láttán kénytelen volt beletörödni, így hát beadta a derekát. Azoknak a diákoknak és tanároknak a neveit mutatja meg a bűbáj, akik már kikölcsönözték az adott könyvet a könyvtárból. Időben visszafelé halad a lista.

- Ezt miért jó nekünk? - értetlenkedett tovább Ron.

- Megtudhatnánk belőle, melyik könyveket használta előszeretettel annak idején Tom Denem.

- Nagyon jó! - lelkesedett Harry. - Így jobban megismerhetjük őt, megtudhatjuk milyen varázslatok érdekelték, és mik után kutatott!

- Így van - bólintott Hermione.

- Na de itt rengeteg könyv van, és a diákoknak majdnem mindent kézbe kell venniük, mire eljutnak a RAVASZ-ig! Ezt képtelenség végignézni! - méltatlankodott Ron.

- Igazad van. A nyilvános részleg könyveit és talán az archív könyveket is a legtöbb diák - a lány itt jelentőségteljesen barátjára nézett, aki nyomban elpirult -, valóban elolvassa. A Tiltott Részleg azonban engedélyhez kötött könyvállomány. Minket pedig pontosan ez érdekel. Ha rájövünk, hogy a sötét tanok közül mivel foglalkozott, talán könnyebb kitalálnunk hová rejtette, és mi módon védi a horcruxokat.

- Remek ötlet. Előbb azonban még meg kell győződnünk arról, hogy egyáltalán látogatta-e a tiltott részleget - vetette közbe Harry.

- Erre is van megoldás: egy másik bűbáj feltárja az engedélyezett olvasók névsorát.

- Honnan tudsz te ilyeneket? - nézett Ron áhitattal barátnőjére.

- Tudod, az osztályzatokon kívül más előnye is van, ha valaki ideje nagy részét a könyvtárban tölti - mosolygott vissza szerényen a lány.

A fiú erre gyengéden átölelte, és megcsókolta. Harry vigyorogva elfordult a meghitt jelent láttán. Bár ritkán fordult elő ilyesmi a társaságában, furcsa érzés kerítette hatalmába. Talán azért, mert ő nem lehetett együtt nyíltan Ginnyvel. Még időben elhessegette borús gondolatait. A szétváló, kipirult arcú páros felé fordult.

- Mutasd csak! Hogy is van ez a varázslat?

Az újabb varázslat egy másik névsort villantott fel, ezúttal vörös betűkkel. Bár a lista nem volt rövid, úgy látszott, biztonsági okokból az évek során meglepően kevés diák kapott engedélyt a Tiltott Részleg műveinek olvasására.

Az időrendben visszafelé haladó névsor elején rögtön a saját nevüket pillantották meg, majd jó darabig nem találkoztak ismerős névvel. Egyszer csak feltűnt előttük Lily Evans, majd Perselus Piton neve, és nem sokkal utánuk Remus Lupiné is. Meglepetten néztek össze. Harry hiába várta, apja és Sirius Black nevét nem rajzolták ki a vörös betűk. Jóval később azonban ismét megjelent egy ismerős hajdani diáknév: Tom Denem. Miután látták, hogy beválik a módszer, nekiálltak, hogy átfésüljék az iskolai könyvtár Tiltott Részlegét.

A kutatás során sok érdekes dologra derült fény.

Megtudták, hogy Perselus Pitont - volt bájtaltantanárukat -, leginkább a varázsitalok, az okklumencia, valamint a támadásra és védekezésre alkalmas sötét varázslatok érdekelték.

Harryt örömmel töltötte el, hogy édesanyja - Lily Evans -, a sötét varázslatok elleni védekezésről, a veszélyes bájtalookról, ezek ellenszereiről, a különleges gyógyszerekről és gyógymódokról olvasott leginkább a veszélyes művek közül.

Remus Lupin pedig - egy vérfarkasnál teljesen indokolt módon -, a különösen veszedelmes fenevadak tulajdonságairól, életmódjáról és a velük való bánásmódról szóló könyveket részesítette előnyben.

Mindhármuk számára furcsa érzés volt újdonságokat megtudni ezekről az emberekről.

A legsötétebb varázslatokkal foglalkozó kötetek közül Tom Denem már diák korában elsősorban azokat használta, melyek legilenciával, mások elméjének befolyásolásával, mágikus jelekkel, és tetoválásokkal, tárgyak megátkozásával, inferusok létrehozásával és irányításával, valamint a halhatatlanság elérésének lehetőségeivel foglalkoztak. Az utóbbi nem okozott meglepetést, ám az, amilyen alaposan tanulmányozta ezeket a félelmetes mágia ágakat, szorongással töltötte el Harryt és barátait. Már cseppet sem tűnt hihetetlennek, hogy valóban korunk legnagyobb sötét mágusával állnak szemben.

Érdekes módon a fiatal Voldemort néhány olvasmánya kifejezetten a kísértetek képességeiről és azok befolyásolásáról szólt. Ez mindannyiukat nagyon meglepte.

- Talán arra számított, hogy ha kísértetként itt marad a halála után, valahogy meg tudja őrizni a hatalmát - morfondírozott Ron.

- Ez nem túl valószínű, hisz tudjuk, hogy a horcurxok ötlete nagyon hamar felmerült benne - rázta a fejét Hermione.

- Szerintem ezzel valami más célja lehetett.

- Itt még rengeteg könyv várja, hogy ellenőrizzük, úgyhogy bármi kiderülhet. Lássunk neki! - zárta le a témát Harry.

A következő hétvégén első alkalommal fordult elő, hogy végig a Roxfortban maradtak. Bár legtöbb idejüket továbbra is a könyvtárban töltötték, szakítottak rá alkalmat, hogy szombaton ismét meglátogassák Hagridot. Szerencsére a vadőr ezúttal nem erőltette a sárkánylátogatást, viszont beszámolt nekik a legújabb fejleményekről.

- Képzeljétek csak, a sérült mennydörgő, hamarosan már újra tud repülni. Charlie sikeresen meggyógyította.

- A párja is jól van? - kérdezte Hermione.

- Ó, igen. Megkezdte a költést, úgyhogy most nem fog előjönni jó darabig, legfeljebb ha molesztálják. De azt senkinek nem ajánlom. - Hagrid arcán boldog mosoly terült el. - Ha minden jól megy, hamarosan kikelnek az utódok. Már nagyon várom!

- Mondd csak Hagrid, kiderült, hogy mi történt? Hogy a sárkány hogyan sebesült meg? - faggatta Harry. A vadőr közelebb hajolt hozzájuk, és halkán beszélni kezdett.

- A támadás színhelyén, a birtok határában komoly átkok nyomaira bukkantak. Ezek egyike okozta a súlyos sérülést a szárnyán. Három ember maradványait is megtalálták, akik a ruházatuk alapján feltehetően halálfalók voltak. - Hagrid az utolsó szavaknál még lejjebb halkította a hangját. - De nem tőlem tudjátok!

- Nem fog megisméltődni a támadás? - aggodalmaskodott Hermione.

- Nem, nem hiszem. Már az első támadás is kudarcba fulladt, azóta pedig Grópot is oda rendelte az igazgató, hogy szemmel tartsa a környéket. Ráadásul a Rend tagjai is rendszeresen járőröznek arrafelé a támadás óta.

A fiatalok elbúcsúztak, és visszatértek a kastélyba, hogy ebéd után folytassák a kutatást a könyvtárban.